

Gdańsk, 12 września 2024 r.

Dr hab. Anna Rytel-Warzocho, prof. UG
Uniwersytet Gdański

**Recenzja rozprawy doktorskiej Pani mgr Katarzyny Stefaniak
pt. „Krajowa Rada Sądownictwa. Studium konstytucyjno-prawne”
napisanej pod kierunkiem dra hab. Sławomira Patyry, prof. UMCS**

1. Wymogi prawne

Zgodnie z art. 187 ust.1 ustawy z ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 574 ze zm.), rozprawa doktorska „prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej”, a jej przedmiotem powinno być „oryginalne rozwiązanie problemu naukowego” (art. 187 ust. 2). W związku z powyższym, recenzja rozprawy doktorskiej powinna zawierać szczegółowo uzasadnioną ocenę, czy rozprawa doktorska te warunki spełnia.

2. Przedmiot recenzji

Przedmiotem niniejszej recenzji jest rozprawa Pani Katarzyny Stefaniak pt. „Krajowa Rada Sądownictwa. Studium konstytucyjno-prawne” (Lublin 2024, ss. 373) przygotowana na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie pod opieką naukową Pana dra hab. Sławomira Patyry, prof. UJ (promotor).

Po szczegółowym zapoznaniu się z przedstawioną do recenzji rozprawą doktorską stwierdzam, że spełnia ona wymogi przewidziane w art. 187 ust. 1 i ust. 2 przywołanej w punkcie 1 ustawy, stanowiąc oryginalne rozwiązanie problemu naukowego. Kandydatka wykazała w niej zarówno ogólną wiedzę w uprawianej dyscyplinie naukowej (w zakresie prawa konstytucyjnego), jak i umiejętność samodzielnego prowadzenia badań naukowych. Zarówno

poziom merytoryczny, jak i formalny rozprawy pozwala na jej pozytywną ocenę, w związku z czym wnoszę o jej przyjęcie i dopuszczenie do publicznej obrony.

3. Przedmiot i cel naukowy rozprawy

Przedmiotem recenzowanej rozprawy jest problematyka ustrojowego charakteru Krajowej Rady Sądownictwa (KRS). Jak zauważa Doktorantka, z uwagi na stosunkowo ogólną regulację konstytucyjną kwestia ta od samego początku powołania KRS w Polsce wzbudzała dyskusje wśród prawników i politologów, natomiast po 2018 roku, w związku z wprowadzonymi przez ówczesnych rządzących reformami w zakresie powoływania składu tego organu, KRS stało się przedmiotem ogromnego zainteresowania również ze strony społeczeństwa. W świetle powyższego, wybór tematu jest niewątpliwie uzasadniony i należy ocenić go pozytywnie. Z jednej strony wciąż niejednoznaczna jest bowiem rola jaką ustrojodawca przypisał Krajowej Radzie Sądownictwa, a z drugiej strony, kompleksowej analizie i oceny co do zgodności z Konstytucją wymaga zakres regulacji ustawowej pozostającej w mocy od 2018 r. Argumentem przemawiającym za tak, mogłoby się wydawać, szerokim ujęciem tematu, jest niewątpliwie brak monograficznego opracowania poświęconego kompleksowej analizie tych zagadnień, aczkolwiek poszczególne aspekty dotyczące Krajowej Rady Sądownictwa są przedmiotem licznych publikacji, do których Doktorantka odnosi się w pracy.

Jak wskazuje Doktorantka, celem dysertacji jest przeprowadzenie kompleksowego studium konstytucyjno-prawnego, uwzględniającego genezę i ewolucję Krajowej Rady Sądownictwa, jak również „jej obecne miejsce i rolę w systemie sądowniczym”, co pozwoli na wskazanie „relacji między KRS, Ministrem Sprawiedliwości a organami sądów i samorządem sędziowskim” oraz określenie „dopuszczalnych ograniczeń zasady nieusuwalności sędziów w sytuacji sprzeniewierzenia się zasadzie niezawisłości”, ustalenie „metod selekcji, powoływania i promowania sędziów”, jak również wskazanie „roli KRS w dokonywaniu abstrakcyjnej i powszechnie wiążącej wykładni prawa dokonywanej przez Trybunał Konstytucyjny”. Wątpliwości może jednak budzić to ostatnie założenie badawcze, gdyż Trybunał Konstytucyjny utracił kompetencję do wykonywania powszechnie obowiązującej wykładni ustaw, a zatem rolę jaką w tym procesie może odgrywać KRS, analizować można wyłącznie w perspektywie historycznej, ewentualnie w perspektywie hipotetycznej lub w perspektywie *de lege ferenda*. Aby osiągnąć założony cel, Doktorantka sformułowała pięć pytań badawczych: Jakie znaczenie miał postulat powołania Krajowej Rady Sądownictwa w trakcie rozmów Okrągłego Stołu?

Jakie znaczenie dla późniejszej działalności Krajowej Rady Sądownictwa miało uchwalenie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z 1989 r.? Jakie były zamierzenia twórców Konstytucji RP z 1997 r. w odniesieniu do Krajowej Rady Sądownictwa. Jakie są możliwe interpretacje treści przepisów Konstytucji RP dotyczących Krajowej Rady Sądownictwa zwłaszcza dotyczących jej trybu wyboru i kadencji? Jakie ustawowe kompetencje tego organu korespondują z konstytucyjną pozycją Krajowej Rady Sądownictwa?

Doktorantka w poprawny i wyraźny sposób formułuje również trzy hipotezy badawcze, wskazując iż „Powołanie Krajowej Rady Sądownictwa było kluczowe dla reformy sądownictwa rozpoczętej w 1989 r. Uczynienie z tego organu gwarancji niezależności sądownictwa pozostaje niezbędnym i trwałym elementem systemu ustrojowego w Polsce (...)”; „Dokonana przez obóz rządzący Zjednoczonej Prawicy, po objęciu rządów w 2015 r., próba odmiennego niż uprzednio odczytania Konstytucji RP w kwestii trybu wyłaniania sędziów do składu Krajowej Rady Sądownictwa, była sprzeczna z utrwaloną tradycją ustrojową i intencjami ustrojodawcy (...)”; „Prawidłowe ukształtowanie trybu wyboru i kompetencji KRS musi uwzględniać to, by organ ten zachował atrybut odrębności od pozostałych władz. Wymogu tego nie spełnia model, który skład tego organu – w odniesieniu do roli w nim sędziów - uzależnia od decyzji władzy ustawodawczej, w sytuacji, gdy Konstytucja *expressis verbis* określa zakres wpływu parlamentu na skład KRS”.

4. Założenia metodologiczne

Podjęta przez Doktorantkę problematyka badawcza wymagała wielowątkowej analizy, stąd zasadne było prowadzenie badań w oparciu o kilka metod badawczych. W pracy uwzględniono metodę logiczno-językową, którą Doktorantka wykorzystwała do „dokonania analizy treści przepisów konstytucyjnych i ustawowych, zestawienie ich ze sobą oraz wyjaśnienie znaczenia poszczególnych wyrażeń”, metodę badań historycznych w celu przedstawienia „wcześniejszych regulacji dotyczących analizowanej instytucji, prześledzenie ich ewolucji, znalezienie przyczyn i skutków wprowadzonych zmian” oraz metodę komparatystyki historycznej w celu porównania „pierwotnych konstrukcji normatywnych i towarzyszących im założeń aksjologicznych z aktualnym stanem prawnym i realizowanym systemem wartości”. Powyższe założenia metodologiczne oceniam jako odpowiednie do zamierzonych celów badawczych.

5. Systematyka rozprawy

Recenzowana rozprawa doktorska składa się ze wstępu, czterech rozdziałów i zakończenia. Rozdział pierwszy zatytułowany został „Geneza i ewolucja prawnej pozycji Krajowej Rady Sądownictwa”, rozdział drugi „Miejsce Krajowej Rady Sądownictwa w systemie organów państwa w Konstytucji z 1997 r.”, rozdział trzeci „Skład i tryb działania Krajowej Rady Sądownictwa”, a rozdział czwarty „Kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa” (rozdziały mają odpowiednio 37, 66, 95 i 122 strony).

Przyjęta przez Doktorantkę systematyka pracy jest prawidłowa, przemyślana, logiczna i konsekwentna. Kolejność analizowanych i prezentowanych zagadnień jest uzasadniona merytorycznie i metodologicznie. Doktorantka zaczyna od zagadnień o charakterze wprowadzającym, przedstawiając genezę i ewolucję prawnej pozycji KRS w okresie od końca lat 80-tych XX w. do uchwalenia obecnie obowiązującej Konstytucji w 1997 r., a następnie przechodzi do szczegółowej analizy ustrojowego miejsca KRS w systemie organów państwa określonym w Konstytucji z 1997 r., analizy składu i trybu działania KRS oraz jej kompetencji.

W ramach poszczególnych rozdziałów Doktorantka wyodrębniła podrozdziały, które dotyczą poszczególnych wątków merytorycznych, porządkując rozważania w logiczną i spójną całość. Struktura rozprawy jest uzasadniona merytorycznie.

6. Strona formalna i źródłowa rozprawy

Oprócz części merytorycznej przedłożona do recenzji rozprawa doktorska zawiera wykaz aktów prawnych, dokumentów, orzecznictwa oraz literatury, w ramach której wyodrębniono opracowania zwarte (21 pozycji), studia i artykuły naukowe (168 pozycji), inne opracowania (18 pozycji) oraz strony internetowe. Zakres wykorzystanych materiałów źródłowych, jak również ich dobór, ocenić należy pozytywnie. Wykaz aktów prawnych należało jednak sporządzić zgodnie z hierarchią źródeł prawa. Tymczasem o ile wykaz rozpoczyna się od Konstytucji, to kolejne akty prawne zostały tam umieszczone bez jakiegokolwiek uporządkowania, chociażby chronologicznego. Jeśli chodzi o wykazy innych źródeł, to zwraca uwagę niepotrzebne użycie punktora „•”, które spowodowało niefortunny układ wyliczenia z niepożądanym wcięciem, które nie występuje w kolejnym wersie. W przypadku publikacji należałoby zwrócić uwagę na inne drobiazgi, takie jak numery stron (zwykle ich nie ma), brak kropek na końcu niektórych pozycji, braki spacji, przecinków itp. W kilku miejscach w wykazie literatury Doktorantka rozpoczyna od inicjału imienia zamiast od

nazwiska. Czasami występują również różnice w formule wyliczenia, co dotyczy zwłaszcza artykułów w czasopismach – np.: Wojciechowski J., Delikatna materia. [Dot. Krajowej Rady Sądownictwa], „Wokanda” Rok 1991, Nr 2.; Wróblewski M., Polski system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów w świetle standardów prawa Unii Europejskiej [w:] Przegląd Prawa Konstytucyjnego, 2020, nr 4.; Zieliński A., O statusie prawnym Krajowej Rady Sądownictwa, „Państwo i Prawo” Rok 1993, Nr 6.

Jeśli chodzi o przypisy, to można uznać że Doktorantka opanowała tę umiejętność, ale nie ustrzegła się usterek. W niektórych przypisach brak jest publikatorów orzeczeń (jest tylko sygnatura), nawet na jednej stronie (s. 311) potrafi zastosować różne sposoby wskazywania dziennika urzędowego - raz stosuje: Dz.U.2023.217, a zaraz potem Dz. U. z 2013 r., poz. 69. Powołując artykuły w czasopismach również stosuje różną formę – raz nazwa czasopisma jest pisana kursywą, innym razem w cudzysłowie, a jeszcze innym razem bez niczego. Niejednolicie powołuje monografie, raz wskazując wydawcę, a innym razem ograniczając się do miejsca i daty wydania. Przed publikacją rozprawy bezwzględnie należy to poprawić. Warto również pokusić się o zastosowanie w pracy formuły op. cit., czego aktualnie w rozprawie nie wykorzystano.

Recenzowana rozprawa doktorska została rzetelnie przygotowana pod kątem językowym. Jest napisana językiem poprawnym, aczkolwiek Doktorantka nie ustrzegła się literówek i innych tego typu drobnych usterek. Na szczęście występują one dość rzadko, przez co nie wpływają na ogólny odbiór pracy.

7. Strona merytoryczna rozprawy

Pierwszy rozdział zatytułowany „Geneza i ewolucja prawnej pozycji Krajowej Rady Sądownictwa” ma charakter wprowadzający do problematyki będącej przedmiotem rozprawy i dalszych rozważań. Doktorantka przedstawia genezę wprowadzenia Krajowej Rady Sądownictwa do polskiego porządku prawnego, przedstawiając specyfikę funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości (w tym podejście do zasady niezawisłości sędziowskiej i niezależności sądów) w okresie PRL, propozycje powołania różnego rodzaju form samorządu sędziowskiego (np. Najwyższej Rady Sądowniczej), aż do postulatów powołania Krajowej Rady Sądownictwa w programie NSZZ „Solidarność”. Następnie Doktorantka przedstawia debatę nad powołaniem Krajowej Rady Sądownictwa (w początkowych propozycjach „Rady do Spraw Sądownictwa”) w ramach obrad „Okrągłego Stołu” oraz przedstawia regulację kompetencji, składu i trybu funkcjonowania tego organu na gruncie przepisów noweli

konstytucyjnej z 1989 r. oraz pierwszej ustawy o KRS z 1989 r., jak również regulację prawną w trakcie obowiązywania Małej Konstytucji z 1992 r. Doktorantka wspomina również o próbie ukształtowania ustrojowej roli sądu w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przedstawione przed Doktorantką informacje były już przedmiotem opracowań w literaturze, jednak decyzję o ich zebraniu w celu nakreślenia tła do dalszych rozważań należy ocenić pozytywnie. Rozdział ten niewątpliwie ma walor edukacyjny i porządkujący.

Rozdział drugi rozprawy zawiera rozważania poświęcone miejscu Krajowej Rady Sądownictwa w systemie organów państwa na gruncie Konstytucji z 1997 r. Doktorantka przedstawia kształtowanie się koncepcji KRS w pracach Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego analizując szczegółowo poszczególne projekty konstytucji oraz każdy z etapów prac ustrojodawczych. Po uwagach o charakterze historycznym, Doktorantka przechodzi do analizy ustrojowych funkcji KRS zaczynając od zadania stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Analiza obowiązujących przepisów dokonana została w sposób bardzo rzetelny. Doktorantka najpierw definiuje pojęcia „niezawisłość sędziowska” oraz „niezależność sądów”, omawiając ich elementy składowe, a następnie pojęcie „stania na straży”. Obok analizy przepisów konstytucyjnych bardzo szczegółowo relacjonuje regulacje ustawowe oraz zmiany, którym one ulegały, w tym te nowelizacje, które uchwalone zostały w 2017 r. Doktorantka wskazuje, że były one przedmiotem kontrowersji i wątpliwości w środowiskach prawniczych, wśród przedstawicieli opozycji i opinii publicznej, a także artykułowanych obiekcji ze strony instytucji europejskich, które wskazywały na ich rażącą sprzeczność ze standardami demokratycznymi. Niestety ale Doktorantka nie zajmuje własnego stanowiska w tej kwestii (s. 95). Dalsza część rozważań dotyczy relacji KRS z innymi organami państwowymi w kontekście zasady podziału i równoważenia się władz. Doktorantka definiuje samą zasadę i jej rozumienie od czasów Monteskiusza do współczesnego rozumienia tej zasady na gruncie Konstytucji RP przytaczając poglądy doktryny jak również orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, a następnie przedstawia na tym tle sposób, w jaki polska nauka prawa konstytucyjnego postrzegała miejsce Krajowej Rady Sądownictwa (od 1989 r.), aż do momentu uznania jej za „odrębny, konstytucyjny kolegialny organ państwa” oraz okresu po 2017 r., w którym „Minister Sprawiedliwości stopniowo zwiększał swoje wpływy na sądownictwo”. Analiza zawarta w rozdziale II została przygotowana w rzetelny sposób, jednak Doktorantka podchodzi do oceny przedstawionych zagadnień z dużą ostrożnością, relacjonując poglądy doktryny, jak również orzecznictwo TK, ale nie zajmując wprost własnego stanowiska i nie formułując własnych ocen, przede wszystkim w stosunku do zmian, jakie wprowadzone zostały w Polsce po 2017 r. Rozdział ten nie kończy się żadnym podsumowaniem.

W trzecim rozdziale Doktorantka poddała analizie skład i tryb działania Krajowej Rady Sądownictwa, przedstawiając najpierw regulacje z 1989 r. a następnie szczegółowo przedstawiając rozwiązania przyjęte w Konstytucji z 1997 r.. Odnosząc się do kadencyjności KRS słusznie wychodzi od kwestii indywidualizacji kadencji, a następnie odrębnie poświęca uwagę poszczególnym kategoriom członków Rady. Oczywiście zauważa, iż „Obecnie najbardziej kontrowersyjną kwestią ustrojową stanowi mechanizm wyboru 15 sędziów - przedstawicieli władzy sądowniczej” (s. 118). Doktorantka analizuje proces zmian zapoczątkowanych w 2017 r. jeśli chodzi o powołanie tej grupy członków KRS, relacjonując poglądy doktryny, jak również stanowiska organów państwowych, w tym Trybunału Konstytucyjnego. Wartością pracy byłoby jednak, gdyby wyraźnie wniosła swój głos w tę dyskusję. Doktorantka relacjonuje zarówno poglądy krytyczne wobec wprowadzonych w 2017 r. zmian (m. in. S. Patyry, A. Rakowskiej), jak i poglądy osób pozytywnie je oceniających (m.in. J. Potrzeuszcz, A. Łabno). Na s. 156 Doktorantka konkluduje, że „skład KRS ustanowiony regulacją ustawową pozostaje w zgodzie z Konstytucją RP, a także ze standardami zawartymi w aktach prawa międzynarodowego i europejskiego”, pomimo że jak sama podaje, np. Komitet Ministrów Rady Europy wskazywał, iż rada sądownictwa powinna składać się z sędziów „wybranych przez ich przedstawicieli spośród sędziów wszystkich szczebli i z poszanowaniem zasady pluralizmu wewnątrz wymiaru sprawiedliwości”. Sama też w kolejnym akapicie wskazuje, że przychyliła się do krytycznych opinii, gdyż „krytykowana nowelizacja z 2017 doprowadziła do sytuacji, w której konstytucyjny organ stojący na straży władzy sądowniczej, sam, z uwagi na sposób wyboru członków, został uzależniony od polityków i tym samym utracił niezależność od czynników politycznych”. Czy nie ma tu pewnej sprzeczności? Doktorantka wskazuje również, że w orzecznictwie wykształciły się dwie sprzeczne linie orzecznicze w odniesieniu do konstytucyjności sposobu wyboru członków Rady. Wskazuje ona, że Trybunał Konstytucyjny „potwierdza konstytucyjność składu KRS w oparciu o ustawę nowelizacyjną z 8.12.2017”, natomiast ETPCz, TSUE, ale również SN i NSA są odmiennego zdania. Warto byłoby jednak wskazać również na wątpliwości co do konstytucyjności składu TK, co stanowi ważny kontekst takiego stanowiska.

Z kwestią ukształtowania się KRS w składzie obejmującym sędziowskich członków rady wybranych na nowych zasadach związane jest również zagadnienie procedury tego wyboru, a zwłaszcza budzących do dzisiaj kontrowersje wymaganych przez ustawę tzw. „list poparcia” udzielonego kandydatom przez środowisko sędziowskie. Kwestii tej procedury Doktorantka właściwie nie poświęca uwagi.

W dysertacji musiał się znaleźć również problem wygaszenia kadencji członków KRS po nowelizacji z 2017 r i Doktorantka kwestię tę dostrzega, odnosząc się do tej niej jednoznacznie krytycznie. Słusznie zwraca uwagę na wyrok ETPCz w tej sprawie, jednak wydaje się, że można było uzupełnić rozprawę o podejście do tego zagadnienia z punktu widzenia statusu sędziowskich członków KRS, którym „wygaszono” kadencję, co przecież Doktorantka wydaje się, że ocenia jednoznacznie negatywnie. Ponadto, pojawia się w tej przestrzeni pytanie, czy aktualne próby przywracania praworządności legitymizują ustawowe wygaszenie kadencji sędziów powołanych do KRS przez Sejm.

Odnosząc się do rozdziału trzeciego odnotować również należy, że w kolejnych podrozdziałach Doktorantka w metodyczny i uporządkowany sposób przedstawia organizację wewnętrzną KRS oraz jej tryb działania, uwzględniając przy tym zarówno perspektywę historyczną, czyli zmiany w tym zakresie przedstawiane w perspektywie od 1990 r., ale również odnosząc się do rządowego projektu ustawy z 2017 r., który finalnie nie wszedł w życie.

Ostatni rozdział poświęcony został kompetencjom Krajowej Rady Sądownictwa, wśród których najważniejsze są te związane z ochroną niezależności sądów, w tym kompetencja do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz sędziów w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych, a także na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Doktorantka w bardzo szczegółowy sposób przedstawia procedurę wnioskowania o powołanie na stanowisko sędziego, słusznie wskazując iż jest to najważniejsza kompetencja Krajowej Rady Sądownictwa. Na tym tle postawić można pytanie na ile Prezydent RP związany jest uchwałą KRS w sprawie kandydatów na stanowisko sędziego czy asesora sądowego. Przedmiotem analizy jest również kompetencja KRS do inicjowania abstrakcyjnej kontroli konstytucyjności prawa. Wszystkie sprawy toczące się przez Trybunałem Konstytucyjnym zainicjowane wnioskiem KRS (1997-2023) zostały zestawione w opracowanej przez Doktorantkę tabeli. Dokonana przez Doktorantkę analiza jest kompleksowa i wnikliwa. W tym rozdziale Doktorantka przywołuje często poglądy doktryny, ale co ważne, poddaje je często krytycznej ocenie, co należy ocenić pozytywnie.

Analiza przeprowadzona w pracy przez Doktorantkę doprowadziła ją do potwierdzenia sformułowanych przez nią hipotez badawczych. O ile w pracy stara się ona obiektywnie prezentować argumenty za i przeciw, w zakończeniu wyraźnie zajmuje stanowisko co do zgodności z Konstytucją, a raczej jej braku, zmian wprowadzonych w ustawie w 2017 r.

8. Uwagi końcowe

Podsumowując należy podkreślić, iż recenzowana rozprawa doktorska jest bardzo dobra zarówno pod względem merytorycznym, jak i formalnym, w związku z czym co do zasady nie zgłaszam zastrzeżeń w tym zakresie. Podjęta przez Doktorantkę problematyka pozycji ustrojowej Krajowej Rady Sądownictwa jest niezwykle istotna z punktu widzenia realizacji fundamentalnych zasad ustrojowych, w tym przede wszystkim zapewnienia niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Problematyka ta, z uwagi na kontrowersje jakie wzbudza sposób powołania sędziów wchodzących w skład KRS po 2017 r. jest przedmiotem wielu dyskusji. W swoich rozważaniach Doktorantka nie ogranicza się jedynie do przedstawienia obowiązującego stanu prawnego i poglądów doktryny, ale również prezentuje własne oceny. Doktorantka w precyzyjny sposób formułuje we wstępie szereg założeń, na które konsekwentnie udziela odpowiedzi w zakończeniu. Na pozytywną ocenę zasługuje również formalna strona pracy, która pod względem redakcyjnym została przygotowana z dużą starannością.

Z uwagi na aktualny przedmiot rozprawy doktorskiej przedstawionej przez panią Katarzynę Stefaniak, jak również staranność i rzetelność, z jaką została ona przygotowana, warto rozważyć jej publikację.

9. Konkluzja

W świetle powyższych uwag stwierdzam, iż rozprawa doktorska Pani mgr Katarzyny Stefaniak pt. „Krajowa Rada Sądownictwa. Studium konstytucyjno-prawne” napisanej pod kierunkiem dra hab. Sławomira Patyry, prof. UMCS (Lublin 2024) w pełni odpowiada przewidzianym w ustawie wymogom, w związku z czym może zostać przyjęta i dopuszczona do publicznej obrony.

